

Arrest

nr. 214 044 van 14 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 16 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 april 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 september 2015 dient de moeder van de kinderen samen met haar partner een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 januari 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de moeder van de kinderen en haar partner een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 1 juli 2015 dienen de moeder van de kinderen, haar partner en hun drie kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 5 augustus 2015 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 211 328 van 22 oktober 2018 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 5 augustus 2015 wordt tevens aan de moeder van de kinderen en haar partner bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arresten met nrs. 211 329 en 211 330 van 22 oktober 2018 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissingen.

Bij arresten met nr. 156 225 van 9 november 2015 en nr. 156 344 van 12 november 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissingen van 23 januari 2015 houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 8 februari 2017 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag ten aanzien van de moeder van de kinderen en haar partner.

Op 16 februari 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de moeder van de kinderen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

+ drie (3) kinderen : M. A. (...) xxx
M. A. (...) xxx
M. C. (...) xxx

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : S. (...)

voornaam : N. (...)

geboortedatum : (...)1989

geboorteplaats : Bagdad

nationaliteit : Onbepaald

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 8 februari 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

*De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 23 januari 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.
(...)"*

Op 16 februari 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de vader van de kinderen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Zijn beroep wordt niet op de rol geplaatst wegens het niet toekennen van de *pro deo* en het niet betalen van het rolrecht.

Bij arresten met nrs. 188 696 en 188 697 van 21 juni 2017 verwerpt de Raad het beroep van de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2017.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/68-1, § 5, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 5 Het rolrecht wordt door de verzoekende partij voorgeschoten. De betaling wordt verricht binnen een termijn van acht dagen, die ingaat op de dag dat de hoofdgriffier de betrokkene ter kennis brengt dat het rolrecht verschuldigd is en waarbij hij tevens op de hoogte wordt gesteld van het verschuldigde bedrag. Indien het bedrag niet binnen de in het eerste lid bepaalde termijn is gestort, wordt het beroep niet op de rol geplaatst. De niet-tijdige betaling kan niet worden geregulariseerd. Bij tijdige kwijting wordt het beroep op de rol geplaatst en gaat de termijn bedoeld in artikel 39/76, § 3, in."

Bij beschikking van 6 april 2017 werd de moeder van de kinderen, die ook in eigen naam het verzoekschrift indiende, erop gewezen dat in deze zaak rolrecht verschuldigd is voor een bedrag van 186 euro.

Zij betaalde geen rolrecht.

In hoofde van de moeder van de kinderen in eigen naam werden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring bijgevolg niet op de rol geplaatst.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen volgende exceptie op:

"De verweerder stelt vast dat verzoekende partij het beroep tot schorsing- en nietigverklaring tegen de bestreden beslissing instelt "handelend in eigen naam en in naam van haar drie minderjarige kinderen". Artikel 376, eerste lid, B.W. luidt: "Wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, beheren zij ook gezamenlijk zijn goederen en treden zij gezamenlijk als zijn vertegenwoordiger op."

Overeenkomstig artikel 35 W.I.P.R. is in casu het Belgische recht van toepassing (artikel 35 W.I.P.R., in fine): "De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd."

Derhalve kan verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze alleen – zonder de vader – een procedure in rechte inleiden. De beide ouders moeten gezamenlijk optreden als vertegenwoordiger.

Desbetreffend kan ook worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State:

"Hoewel de bestuursorganen – en niet de minderjarige – betreffende de geldigheid van de vertegenwoordiging van een minderjarige door slechts één van zijn ouders desgevallend aanspraak kunnen maken op de hoedanigheid van 'derden die te goeder trouw zijn' in de zin van art. 373, 2e lid BW, dat bepaalt dat elke ouder in het kader van de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag wordt geacht te handelen met de andere ouder, wanneer hij, alleen, een handeling stelt die met dit gezag verband houdt, geldt dit niet voor de Raad van State die zo nodig ambtshalve de vraag moet

stellen naar de regelmatigheid van een beroep dat bij hem aanhangig wordt gemaakt. Aangezien art. 376, 1e lid BW bepaalt dat de ouders in geval van gezamenlijke uitoefening de minderjarige samen vertegenwoordigen, is het beroep in casu onontvankelijk.”

(R.v.S. nr. 205.421, 18 juni 2010, Rev.dr.étr. 2010, afl. 158, 148, noot)

Zie ook:

“3.2. Tenzij door de vrederechter een voogd werd aangesteld (artt. 389-420 BW.), treden naar Belgisch recht de ouders in beginsel gezamenlijk op als wettelijk vertegenwoordiger voor hun minderjarige kind (artikel 376, eerste lid B.W.). Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid, B.W.), is niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 686AV), waardoor steeds beide ouders als vertegenwoordigers moeten optreden. In casu treedt enkel de vader op in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger waardoor de minderjarige kinderen niet op geldige wijze werden vertegenwoordigd.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het door verzoeker wordt ingediend als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen.” (R.v.V. nr. 128 352 van 28 augustus 2014)

Het beroep, in zoverre door verzoekende partij ingediend, “in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar beide minderjarige kinderen” en gericht tegen beslissing dd. 24.11.2016 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, is dan ook niet ontvankelijk. Verweerder zal dan ook slechts repliceren in zoverre het beroep betrekking heeft op de t.a.v. verzoekende partij zelf genomen beslissingen.”

3.2. Een niet-ontvoogde minderjarige is onbekwaam om *in persona* een beroep tot nietigverklaring in te dienen. Hij dient te worden vertegenwoordigd door hetzij beide ouders samen indien zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen (artikel 376, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW), zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016), hetzij door de ouder die het gezag uitoefent indien de ouders dit niet gezamenlijk over de persoon van het kind uitoefenen (artikel 376, derde lid van het BW), hetzij door zijn voogd (artikel 390 e.v. van het BW). Een verzoekschrift ingediend door een minderjarige of door een persoon die niet gerechtigd is de minderjarige te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

In deze zaak blijkt dat Al.M., Am.M., en C.M. minderjarig waren op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de vader van Al.M., Am.M., en C.M., die blijkens de stukken van het administratief dossier aanwezig is in België, mede optreedt in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen. Uit geen enkel gegeven blijkt dat de vader niet meer het ouderlijk gezag mede zou uitoefenen over zijn minderjarige kinderen, zodat het beroep op dit punt onontvankelijk is, aangezien het aan beide ouders die gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen toekomt om een beroep in te dienen namens hun minderjarige kinderen.

Ter terechtzitting stelt de raadvrouw van de moeder van de kinderen zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

Het beroep is niet ontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET